

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 81.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874197408/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Jo, jo, Hesten paa Kongens Nytorv vilde kunne fortælle om adskillige patetiske Udgydelser af Dig, saa Du skal slet ikke le ad en stakkels Djævel, der er ene, muttersene i N—. Lev imidlertid vel. I Morgen er her Marked i Byen; jeg skammer mig næsten ved at fortælle Dig, at jeg glæder mig dertil som et Barn, det er dog altid en Afveksling.

Din

L. H.

V.

N—, d. 23. Juni 18 . .

Jeg vaagnede forleden Morgen — Markedsdagen — ved en Samling af de mest nharmoniske Musikpræstationer. En Lirerkasse spillede „Leonora addio“ af „Il Trovatore“, en anden: „Dannevang ved grønne Bred“, en tredje: „Karolinchen, ach warum denn nicht?“, forskellige italienske Dreng drejede paa deres skrækkelige Viola, hver i sin falske Tonart, Omegnens Ungdom tudede af al Evne i Trætrompeter, der lød som en Gases Hvæsen, og Tintrompeter, der lød som et svagt Vindstød gennem et Kakkelovnsrør, men jeg sprang glad ud af Sengen. En Masse gamle Minder fra min Barndom, da Turen til næste Købstads Marked var den største Fest, vi Landsbydreng kendte, randt mig i Hu med Friskhedens Styrke. Bønderpigerne, der spændte hele Gaden — nu rigtignok til Dels i uklædelige Danctoiletter — Karlene, der smiskede saa lumsk til dem, men ikke kunde finde paa, hvad de skulde sige, Gøglerne paa Stillaadset uden for det i et Kornmagasin arrangerede Teater, hvis værdige Direkter i dyb Alvor førte en improviseret Dialog paa halv Tydsk og halv Dansk med Musje Bajazzo, der gjorde stor Lykke ved at slaa Buler i sin spidse Hat, som lignede det Filtrereapparat, man bruger i Brænderierne, Visekrammeren, der anbefalede sine Varer i en Harangue fuld af de ferskeste Brandere, den skævbenede Skrædder, der fungerede som Vagtkommandør over den Afdeling af „Politikoret“ (alias Borgervæbningen), som holdt Raadstuen besat, alt dette ydede mig næsten lige saa megen Nydelse, som da jeg var ti Aar. Jeg skar Ansigter til Bønderpigerne, som først rødmede og dernæst brød ud i en undertrykt Fnisen; jeg trakterede de kønneste, jeg traf paa, med en Omgang paa Karruselbanen og listede mig lejlighedsvis et Kys

til, og en vred Moder, som opdagede min Træskhed, beroligede jeg ved at spendere en sød Æggesnaps og Æblekager paa hende i et Konditorielt. Jeg gik ind i en af de værste Knepper, hvor gamle Bønder sad omkring Bordene og midt paa Formiddagen drak varm Ekstraktpunsch og spillede Trekort, medens en anden gammel Bonde, der var bleven saa overvældet af Nektaren, at han støttede sig op til Muren i en Krog og havde ondt ved at udtrykke en heltemæssig Følelse, der fór op i ham, blot knyttede Haanden ud imod de tilstedeværende i Almindelighed og stammede: „Ja jeg skal — ja jeg skal — Kraft knuse mig — uh — ja jeg skal sla' jer, en for en, — og I skal — Dæ'len — I skal ligge sønderknuste for mine Fødder som det Møg, jeg træder paa.“ — „Hvem er den Mand?“ spurgte jeg Værten. — „Et Schvinebæst“, svarede han overlegent og trak paa Skuldrene — „halv Bajer, vær's artig Herre.“

Lige da jeg traadte ud af Kneppen, vilde Skæbnen, at jeg skulde løbe mod Hr. Handrup. Jeg kom i saa umiddelbar Berøring med ham, at han ikke kunde undgaa at hilse mig og tale med mig. Men han saa' paa mig med en fornem-bekymret Mine og spurgte, idet han pegede paa Kneppen: „Søger De der?“

— Aa, svarede jeg, man skal jo se paa de Folk, Markedet fører til Byen.

— De Folk, Markedet fører til Byen, gentog han langsomt og værdigt, er Bønder, Bæster, Hornkvæg og Drukkendidrikker, de er ikke værd at se paa. Se der gaar nu en — og Hr. Handrup pegede paa en forbigaaende Skikkelse med Løvemanke og et vældigt Skæg, hvorover knejsede en karmoisinrød Næse — han der er nu Direktør for et Selskab af Sangerinder, der skal synge paa den Kneppe, hvor De søger. Nu be'er jeg Dem! Kan man ikke se Brændevinen løbe ud af Øjne og Næse paa den Døgenigt? Ja, det forsikrer jeg Dem, Hr. Student Hellberg, at af alle Mennesker paa Jorden er der ingen jeg hader, afskyr og foragter i den Grad som saadan nogle — Drukkensnuder, rent ud sagt. Farvel, Hr. Hellberg. Det bør bemærkes, at Hr. Handrup havde haft to Gange Delirium.

Paa min hensigtsløse Omstrejfen kom jeg uden for Sønderport. Et Stykke ud ad Landevejen holdt Bøndervogne med Fødevarer, hjemmegjorte Tøjer og nogle Møllevogne med Mel og Gryn. Om den ene af disse var der en temmelig betydelig Stimme Mennesker, der dog forholdt sig rolige og tavse. Jeg banede mig Vej for at se, hvad der var paa Færde, og opdagede snart, at